

modre plašče, ki imajo za vrhom mnogotero kratkih nadplaskov (Krägen). Po koncu stoječi vratnik zaljšajo belo-nitne, pri premožnih celó srebrno-nitne vezenine. Oglavje je Hanakom nizek črn klobuk z velikimi okraji. Kakor se mi je ta narod poprej v cerkvi prikupil za voljo iskrene pobožnosti svoje, tako mi je tudi njegova družbina obnaša jako jako dopadla. Bilo jih je polno krog vseh miz; jedli so in pili, pa tako mirno, tako tiho, tako krotko, kakor plašljivi otroci. Govorice njihove bile so prijazne, pa tihe; o šundru, kakoršen se po naših gostilnicah pogosto vganja, ni bilo sledú. Res, nisem se mogel prečuditi tako krotkemu narodu. Kmali so me ovohali, da sem iz daljave. Prijazno me je marsikaj ta ali uni poprašal; čeravno teže, kakor z našimi brati na jugu (Hrvati in Srbi), smo se za silo vendar le pomenili.

Pozno sem šel k pokoju. Prvi zvon naslednjega jutra — bila je nedelja, 25. dan oktobra — prebudil me je iz sladkega spanja, pa menda tudi vse druge, kajti po vseh hišnih kotih jelo je mrgoleti, gibati se in glasiti; v hipu je bilo vse na nogah in je hitelo v cerkev. Tudi jez kmali odrinem in ker je bilo jutranje opravilo še le ob 7. uri, sem imel priliko, zdaj cerkev bolj na tanko pregledati. Bila je nekdanj kaj bogato ozaljšana, ker obok, stene in kuplja so prenapolnjene s štukturnimi podobami, z malarijami in zlatarijami; al pozneje je bila zeló zanemarjena, tako, da bo treba tisoče šteti, ako hočejo, da bo krasna kot nekdanj. — Razun vélikega in dveh oltarjev v glavnih kapelah jih šteje cerkev še trinajst drugih, vendar so zeló vsi umetnikove pomoči jako jako potrebni. Škoda, da je čas z nemilim svojim zobom preveč že tudi oglodal molitvene stole nekdanjih tukajšnjih samotarcev. Stojijo pri cerkvenem razkrižji na vsaki strani pred dvema kape-lama, in so z umetnimi rezljinami in podobami ozaljšani. Enako nakrašene so tem stolom tudi naslonila, ki segajo do dobre polovice kapelnih višin in so toraj te štiri kapele tudi brez oltarjev.

Čeravno je cerkev velika — ena največih v Moravii — v jutro moje nazočnosti je bila skoraj čez in čez polna, ker ste bile prišle do jutranjega sv. obreda zopet vnovič dve procesii; ena s petjem, drugi pa je petje spremljevala tudi vršeča godba, kar je bilo kaj lepo slišati. Ob 7. uri je bila najprej pridiga v českem jeziku, potem pa sv. maša, pri kateri je ljudstvo po vsi cerkvi z uneto-krepkim petjem spremljevalo globokobobneče orglje. Štejejo te orglje 32 spremenov, tedaj si lahko misliš, kako veličastno da pojó.

Že na večer poprej so mi pravili, da od Hradiša do sloveče velikanske trdnjave holomuške je le pet železničnih postaj. Že neki učenik ljubljansk nam je v šoli večkrat kaj mikavno o Holomucu govoril, — tam biva mi sedaj tudi blag rojak in iskren pobratim T., — svet pa, kakor, brate, veš, kaj rad gledam, — naj bo, si mislim: kjer je suknja, tam bodi še ruta, — šel bom še Holomuca gledat. In storil sem tako. Okoli pol 10. ure zjutraj zapustim, akoravno ne še rad, za vés čas življenja nepozabljivi mi Velehrad, in urnih korakov pobrišem jo od tam. Izvolil sem si bil ta dan vozno pot, ki jo opasuje lep drevored. Narod je vrel ravno zopet od vseh strani k véliki maši. Pogostoma sem se oziral nazaj na sloveči Velehrad in na košato razvalino Buhlov, ki od zadej doli raz strme višine drzovito nadvladuje mило-čarobno dolinico moravskega Betlehema. Bil sem že precej dalječ, ko mi zanese hladni vetrič na uho neizrekljivo lepo doneče harmoniške glasove težkega in dobrovbranega velehradskega zvonila. (Tehtajo ti: véliki zvon 68 centov 54 funtov; srednji 34 centov 70 funtov; manji 17 centov 80 funtov, vsi tedaj 121 centov in 4 funte. — Leta 1738 preliči

veljali so deset tisoč goldinarjev.) Kmali sem zgubil zdaj sloveče mesto spred oči in pospehaval sem korake, da bi me dunajski vlak ne popustil na smodišču. Zdajci dospem do postajskih poslopij hradiških, kjer je že mnogo sveta čakalo brzega hlapona. Prižvižgavši nas nabaše dovolj v svoje vozove in mahoma nas tira naprej memo gričnatih livad in poljan proti severu. Bližnja postaja bila nam je „Napajedl“; ta lepi kraj stoji v mični okolici na desni strani železnice. Ponosni grad, ki dviguje se na zmernem holmcu unkraj Napajedla, je dom one blagorodne gospodičine, ki si jo je zbral in tudi vzel za svojo zakonsko družico preslavni nekdanji, za narod svoj prezgodaj umrli hrvaški ban grof Josip Jelačić. Tù se mi je v spomin silila ona dogodba, ki sem jo čul enkrat na Hrvaškem in vsled ktere je Jelačić soprugo našel v Napajedlu. Je li resnica ali le pravljica, ne vém; podam ti jo, kakor sem jo kupil. Ko se je svoje dni mudil ban Jelačić v Beču, podal se je nekega dne z raznovrstno gospôdo v Moravijo, in sicer v bližino napajedeljsko, na lov. V ondotnih gozdih je bilo za lovsko družbo pripravljeno vse, kar more služiti imenitnim gospodom v zabavo in kratek čas. Postavljena je bila v ta namen tudi prostorna začasna gozdnarska hiša; gospé in gospodičine pa so skrbele za postrežbo. Ko se nekega jutra lovska družba nekje zunaj skupaj kratkočasi, pridete dve mladi in zali gospodičini do sobe, kjer je stanoval Jelačić ban. Ko jo vidite prazno, stopite va-njo. Na mizici kraj stene leži banova národna rdeča kapa, nakitjena z bogatimi zlatimi vezeninami. Kakor je že mlademu ženskemu spólu prirojeno, pričnete radovedni Evici pregledovati umetno vezeno kapico; naposled si jo postavi ena zmed nju na glavo, ustopi se šaljivo pred zrkalo in smehljaje reče svoji tovaršici: „Ti, glej me glej! ali ne bila bi jez lep ban?“ — „„Saj krasna banica morete biti, gospodičina, ako hočete““ — reče ji Jelačić, ki je bil, kakor po neki čarobni naključbi tisti hip prišel v svojo sobico, in čul besedovanje mladih devojk. In iz šale rodila se je resnica; plemenita gospodičina postala je banica hrvaška. — In tako za danes z Bogom! Vés Tvoj Jože Žlindrovič.

Dopisi.

V Pragi 5. nov. + — Lep izgled pravega domoljuba nam je neimenovan Čeh, ki je te dni izročil g. dr. Rieger-ju 10.000 gold., da jih podari društvu „Svatoboru“ proti temu, da do njegove smrti mu bode društvo odraštovalo na leto 400 gold. obresti, po smrti njegovi pa se ima obdarovati vsako leto z obrestmi celega kapitala najboljše književno delo. Posebno vrednost pa dobiva ta dar v tem, da je omenjeni rodoljub neki kmetiške krvi! Kdaj bodo na Slovenskem taki rodoljubi živeli? — „Svatobor“ je društvo, ki podpira česke pisatelje. S tem darilom je društveni kapital narastel na 28.000 gold. -- Poslušavci na tukajšnji deželni tehniki so napravili 29. u. m. krasno bakljado in godbo gosp. državnemu namestniku in gosp. deželnemu glavarju v pripoznavanje njunih zaslug o reorganizaciji tehniškega učilišča. Kakor po navadi slišali smo tudi ta pot med drugimi slovanskimi napevi mile slovenske glasove. Milo je takrat človeku pri srcu, in če tudi dalječ od doma, čuti se vendar domačega. Mnogo bi bilo govoriti o izobraženih Čehih, o katerih je sploh znano, kako so vneti za slovansko vzajemnost; al omeniti hočem le nižjo vrsto naroda. Vsak prost Čeh priznava v vsakem Slovanu svojega brata. Nedavno snidem se po naključbi z nekim krojačem. Beseda dá besedo, in med drugim jela sva tudi govoriti o narodnosti. Nisem se malo začudil, ko vidim, da on stanje

slovenskega naroda bolj pozná, kakor marsikteri Slovenec. Vedil ti je pripovedovati o naših zasluženih možeh, o narodnih društvih, in posebno o „Južnem Sokolu“, da ga je bilo veselje poslušati. — Pretekli teden se je odkril na grobu českega pisatelja Mikovca krasni spominek v pričujočnosti društva „Arkadie“ in „Umelečke besede“. — Gospod Fr. Grbec, učitelj v notranjski Bistrici, ki nam je Slovencem že marsiktero lepo pesmico zložil, je prišel nedavno v Prago, da se v muziki popolnoma izobrazí. Iz srca mu želimo, da ga sprejmejo v slavno tukajšnjo konservatorijo.

V Celji 6. nov. = Nasvèt, o katerem sem zadnjič pisal, da je bil v seji mestnega odbora 27. oktobra t. l. sprejet in je sedaj v obliki posebne vloge že pri vis. državnem ministerstvu, se od besede do besede tako-le glasi: „Naj se mestna srenja na ravnost do visokega državnega ministerstva obrne z vlogo, v kateri naj se najpopred pritoži, da takrat, ko so bile občine (srenje) v smislu razglasa c. k. namestnije dné 27. avgusta 1861 št. 16.375 zastran šol, njih cilja in konca vprašane, bila se je celjska občina popolnoma, in kakor se kaže, nalašč prezrla; čisto nič je niso zaslišali, — da je bil od tega časa popolnoma zoper pomen tega visokega razglasa in visokih ministerskih ukazov dne 18. novembra 1851, št. 10.100 itd., kakor tudi zoper voljo srenje celjskega mesta, ktero ima čisto nemško izrejo, slovenski jezik kot učilni jezik na naši glavni šoli vpeljan, po tem pa nemški jezik večidel izpahnjen; tako pa je Celjanom in vsem tistim prebivavcem iz dežele, ki svoje otroke v mestno šolo pošiljajo, zabranjeno, da ne morejo svojih otrok dostojno podučevati in za više študije pripravljati dati, — da naj se na dalje visoko ministerstvo naprosi, da bi te škodljive napake odpravilo, da bi se nemški jezik, ki je jezik celjskega kraja, zopet za učilnega postavil, kakor je popred bilo, slovenskemu jeziku pa le sploh potreben prostor v učbenem času privolil, zato, da bi po ravnopravnosti, ktera bi bila na korist slovenskemu jeziku djansko vpeljana, vës poduk in vsa prihodnost mestnih otrok ne bila iluzorična.“ Koliko notranje upravičenosti da ima ta sofistika, — kakošne da so pri nas okoliščine, sem v kratkem že zadnjič omenil, danes naj tukaj le še nekatere autentične številke — kajti „številke govore najglasneje“ — dostavim, kakor jih je današnja „Tagespost“ prinesla: Izmed 76 otrok 1. razreda je 53 slovenskih, 23 nemških (celjskih vkup 20); izmed 106 otrok 2. razreda je 55 slovenskih, 51 pa nemških (celjskih vkup 28); izmed 104 otrok 3. razreda je 52 slovenskih, 52 nemških (celjskih 26); izmed 112 otrok 4. razreda je 67 slovenskih, 45 nemških (celjskih 19). Izmed 398 otrok cele glavne šole je toraj 227 slovenskih, 171 pa nemških, in je na celi šoli samo 63 celjskih otrok. Če se po odstotkih ali procentih pre-rajta, se vidi, da je 57% slovenskih, 43% nemških, in celjskih z vsem skup samo 15%, to je, izmed 100 otrok na glavni šoli je celih 15 — beri: celih pet-najst — celjskih. Kako da toraj odbor celjskega mesta hoče o učilnem jeziku in drugih napravah zvonec nositi, številke te ne kažejo. Zraven tega pa — hvala Bogu! — tudi vemo, da naša glavna šola ni še do sedaj „Cillier Gemeinde-Schule“, ampak da je „K. K. Kreis-Hauptschule“. — V petek 4. t. m. je bila zopet prav vihar na seja mestnega odbora; poslušavcev je bilo — kakor še nikoli v Celji ne — kakih 40 do 50. Zapisnik zadnje seje se je prebral, in je bil sëm ter tje enmalo popravljen. Potem se odbornik P. pritoži zavoljo insultiranja po končani zadnji seji, in terja, da bi se ta pritožba v zapisnik vzela, zato da bi svoboda pri debatah in glasovanji škode ne trpela. Ostri govori se na to od več strani čujejo, gosp. P. zahtevanje naposled

ni obveljalo. Ali je ta pritožba v zapisniku ali ne, to nič ne dé, — g. P. je svoj namen vendar le dosegel, čeravno je bil zopet, in tabart v seji, razžaljen. — Potem je gosp. šolski svetovavec dr. Močnik, ki je zavoljo šolske pravde menda nalašč iz Gradca prišel, po dovoljenji odbora v daljnem govoru razlagal pravila, po katerih se v ljudskih šolah uči; razjasnjeval je dotične ministerske ukaze in šolske bukve, in je zadnjič tudi v številkah dokazal, kakošni otroci so v celjski šoli, o kateri je bolj natančno govoril. — Po svetovavčevem govoru se se začel dnevni red, in se je tudi tukaj še mnogo osebnost in šikanj slišalo. Očitno je bilo, da naš odbor ne mara ravno dosti za pravilo: „In dubiis libertas, in omnibus caritas.“

Od furlanske meje. P...q. — V razjasnilo in popravek iz „Umnega gospodarja“ tudi v „Novice“ (list 43 t. l. str. 352) prešlega popisa grozne tatvine v krčmi V. Vugat-ovi pod Štorjanom, naj vam povem to-le: Po spričbi oropanega krčmarja vemo za gotovo, da je bilo najdenih deset potepinov, katerih imena in obraze dobro poznamo; pridri so v spavnico gospodarjevo še le ob dveh po polnoči, dobro pogovorjeni s hišno gospodinjo, ki je stranske vrata odprte pustila in s svojima starišima sinovoma roparjem pomagala. Trije so bili iz kviške fare, vsi trije v bližnji žlahti in s posvetnim blagom dovolj oskrbljeni. Eden je iz Gonjač nad šmartinsko faro, dva sta iz Gorice, in eden od mosta (na Soči). Ali je bil tudi neki Vipužan s temi v zvezi, bodo poznejše sodnijske preiskovanja izkazale. Lepo gnjezdo godnih ptičkov na malem okrožji še ne treh ur! Čudno je slišati, kako je stariši sin ošemljen ob dveh zjutraj krčmarja vezati in vgnjetati pomagal, ob treh pa, naprošen od oropanega krčmarja, z družimi najetimi možaki v Gonjač hitel in tam svojega roparskega glavarja grabil in stiskal. Kako osupnjen pa je zopet krčmar, ko je pri tej priči tudi omenjeni Boštjan bil ko tolovajsk zaveznik izdan in od došlih žandarjev v železne verige zakovan! Malo po dovršeni hudobii se vidi na cesti proti Gorici pravi „Gänsemarsch.“ Naprej mora stopati hudobna mati, njej sledita pohujšana sinova, in za tema se vrsté drugi vklenjeni roparji, vsi spremljeni od ostro oboroženih žandarjev in neizmerne množice osupnjenih gledavcev. Ker so pri nekterih teh klatežih več nakradenega blaga našli (kakor svinskih krač, salam, slanine, zlatnine in srebrnine), so na sumu, da so že poprej na skrivnem in po sreči svoje hudobije vganjali — al zdaj jim je na hip spodletelo. Od vseh strani se sliši glas: Vsakoršna kazen bo za take potepuhe premehka!

Iz Pod-Mehovega na Dolenskem 4. nov. — Od letošnje dolenske trgatve vam nič kaj veselega oznaniti ne morem. V nekterih goricah so jeli vinorejci vele po sv. Mihalu tisti teden trgati, dasiravno je bilo grozdje še vse zeleno in tako trdo, da se je dala jagoda le z dvema prstoma združniti; po nekterih goricah pa, kakor po semških, so bolj umni vinorejci še le Lukežev teden sploh trgali, pa pri vsem tem so letoš le kislico (ali kakor pravimo: „cviček matiček“) pridelali, in polovico manj od lani, s katerim se otroci plašijo, in pravijo, da raji molijo, ko da bi je pili. — Tudi drugih pridelkov je malo, najmanj pa ajde, ker nam jo je nemila slana posmodila. — Naši vinovaški pogorelci so iz Ljubljane lepe darove dobili.

J. O. Lepstanski.

Iz Planine. (Oznanilo in vabilo.) Ker so z odpisom c. kr. deželnega vladarstva od 19. oktobra 1864 št. 2110 pravila národne čitavnice planinske potrjene, bomo prihodnjo nedeljo, to je, 13. dan t. m., čitavnico slovesno odprli. K tej slovesnosti vabimo častite ude sosednih in tujih čitavnic, častito društvo

„Južnega Sokola“ in pevske društva, kakor vse rodoljube, da s svojo pričujočnostjo to slovesnost povekšajo. Omenili smo v pismenih vabilih udom domače čitavnice, kakor tudi drugim čitavnicam in sploh vsem vabljenim, da se bo program o imenovanju slovesnosti po „Novicah“ naznanil; vendar nam je to nemogoče, ker nam častito pevsko društvo iz Ljubljane do zdaj še ni naznanilo, ktere pesmi želijo za-se, da se postavijo v program. Bomo toraj, kakor hitro bo program sestavljen, ga po pošti razposlali. — Slovesnost se bo obhajala v Kermavnerjevi hiši. nasproti farni cerkvi. Začetek bo ob pol osmih zvečer. Odbor.

Iz Ljubljane. Narod, ki zasluge svojih prvakov na kakoršnem koli polji hvaležno časti, tudi sam sebe slavi. Hvala Bogu, da se tacim narodom sme prištevati tudi narod slovenski! Ta misel nas je obhajala po slovesnosti, ki se nahaja niti vsaki dan, niti vsako leto, bila pa je v četrtek, 3. novembra t. l., ko se je prvemu našemu pevskladniku Gregorju Riharju na čast spominek postavil na pokopališču. *) Ob devetih je bila slovesna črna maša; služili so jo prečastiti gosp. Anton Kos, stolni prošt in škofov veseljni namestnik; pri sv. maši odpevali in peli so naši gospodje bogoslovci, kakor vselej tako tudi danes, izvrstno latinski in slovenski, po Riharjevih napevih, in sicer „Requiem“ (slovenski „Usmili“), antifoni (predpevka): „Ego sum resurrectio“ in „Credo“, — „Jamica tiha“ in „Strašen dan“; fisharmonika spremljala je njihovo petje. Po sv. maši šli smo k Riharjevemu grobu; ondi so bile opravljene molitve za ranjcega; bogoslovci so peli „Credo“; od groba šli smo k spomeniku; g. stolni prošt ga pokropé z blagoslovljeno vodo, bogoslovci pa še enkrat zapojó „Ego sum resurrectio.“ In s tem je bila končana lepa slovesnost, ktere se je udeležila velika množica spoštovavcev ne le mestnih, temuč tudi iz daljnih krajev. Naj popišemo zdaj nekoliko spominek, ki bode tudi svojemu izdelovavcu Ignaciju Toman-u na čast, dokler bo stal. Izdelan je iz kraškega marmeljna v bizantinskem slogu. Na vrhu kelih pozlačen naznanja, da je bil duhovnik on, komur na čast spominek stoji, — v znamenje, da je bil pevskladnik, se v znožji odlikuje ovenčana zlata lira z „notami“ ene njegovih posebno izvrstnih pesem „non, non, non morietur in aeternum.“ Gosp. Toman se je v izpeljavi te ideje res mojstra skazal. Pomenljivi napis s pozlačenimi črkami sredi ploše pa se glasi tako:

Gregorij Rihar

mašnik, zakristan in organist v ljubljanski stolni cerkvi, prvi slovenski pevskladnik. Rojen v Polhovem gradu 1. sušca 1796, mašnik posvečen 29. vel. srp. 1829, umrl v Ljubljani 21. mal. srp. 1863.

*Viksal z glasi Božjo čast si, pel Marijo,
Si prestavit sebe, narod svoj,
Pevskladi Tvoji v daljni svet slavijo,
Nevgasljiv spomin ostane Tvoj!*

Postavili spoštovavci.

Popravlja je noticijo v poslednjem listu dostavljamo h koncu še to, da natisnjenih Riharjevih pesem je 344, nenatisnjenih pa 300.

— „Južni Sokol“ je imel preteklo saboto že svoj tretji zabavni večer v čitavnični gostivnici. Kakor vse prejšnje zabave je bila tudi ta v saboto vrlo zanimiva. Bralo se in pelo, deklamovalo in godlo tako izvrstno, da bi se bili lahko v vsaki „concert“ preselili. Sicer pa je kraljevala zopet tako židana volja po obeh prepolnih sobah, da celó tisti niso mrmrali, ki so nehoté morali tobak piti, to je, požirati „gostega dima valove“, ki so se dvigali iz smodek neštevilnih. Prihodnjo saboto je zopet večerna zabava in tako vsako saboto do konca tega leta; na sv. Silvestra večer pa v zabavah ravno tako nevdrudljivo kakor v telovadstvu slavljenno društvo napravi neki veselico, ki bode — veselica vseh veselíc. Dobro došlo!

— Zapisati moramo v letošnjo kroniko, da prvi sneg nam je 7. dne t. m. pobelil ljubljansko okolico.

— Za malo časa pride v Ljubljani nova knjiga, ktere zadnja pôla se ravno natiskuje, na svetlo pod naslovom: „Izbrane narodne srbske pesni“ v gajico (latinico) prepisane, s srbsko, slovenski pisano slovnico, slovenskim tolmačenjem in z rečnikom tujih besed. Izdatelj je gosp. Janko Pajk, sedaj c. k. profesor na gimnazii kranjski. Prav lično tiskana knjiga se bode po vseh slavenskih knjigarnicah po tako nizki ceni razprodajala, da si jo bo mogel tudi vsak dijač kupiti.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Vladni dunajski časnik od 5. dne t. m. naznanja od besede do besede pogodbo, po kateri je mir sklenjen z dansko vlado. V 24 oddelkih je izrečeno vse, kar se tiče nemških vojvodin, ki jih je Danija v vojski s prusko-avstrijsko armado brž ko ne za vselej zgubila. Znane so te pogodbe našim bravcem že iz prejšnjih popisov. Šlesvik-Holštanj je tedaj po tem takem dosegel, česar je želel neprenehoma, da se namreč reši ptuje vlade, ki mu je vzela vse národne pravice v šoli, v uradnih in javnem življenji. Al kdo bode oprostenemu nemškemu narodu prihodnji vladar, to še ni gotovo in menda tudi še kmali gotovo ne bode, ker več je tekmecev (kokurentev), kateri hrepené po vojvodinah — dosihmal še brez vojvoda. Vlada avstrijska, ki je, združena s prusko pomagala omenjene nemške dežele vzeti danski vladi, ima še važno nalogo, da se zadovoljno do konca dožene ta stvar in gospodu Bismarku ne dopusti, da bi gospodaril po pravilih politike, ktera se nikakor ni prikupila Nemcem. — Baron Bach, c. k. poslanec pri papeževi vladi, se je 5. dne t. m. zopet podal v Rim; brat njegov ga spremlja. — 3. dne t. m. so imeli audijencije pri Nj. veličanstvu nekteri ogerski velikaši in ž njimi vred vsi novo izvoljeni veliki zupani in podžupani. — „Lloydu“ se iz Dunaja piše, da je podoba, da se bo ogerski deželni zbor sklical pred hrvaškim zborom. — Da bi nehal stan obsede, v katerem je že več časa Galicija, ni podobe, kakor poslednje novice iz Dunaja pripovedujejo, le neke polajšave se bodo dovolile. — Štajarski vremenski prerok „Schöckelprofet“ ni edinih misli, kar se tiče vremena za ta mesec, z marsikterim vre-

Dotični odbor, ki si je stavbo spominka v skrb vzela, bo tedaj še le zdaj privoljenja prosil, da truplo ranjega pride na mesto, kjer spominek grob Riharjev kaže; pa bi bil to že davno storil, ako bi bil le količkaj vedil, da je privoljenja treba, ker so dosihmal na pokopališču ljubljanskem prekopavali mrličé kakor so hotli, čeravno je to res zoper javne zdravstvine ozire. „Laibacherici“ pa je pri tej priliki spet spodletelo, da je naše oznanilo: „jutri se bode preneslo truplo R.“ prestavilo: „danes se je preneslo.“ Gledé na vse te dogodbe, ki smo jih ravno popisali, je ta noticija — se vé da — napravila „grosse Heiterkeit.“

*) V sredo zvečer so nekteri „dobri prijatli“ zatrobili po mestu, da je nagrobna slovesnost prepovedana. „Dobri prijatli“ so slišali nekaj, pa niso vedili — kaj in kako. Res, da je visoka c. k. deželna vlada, ko ji je bilo iz „Novic“ povedano po c. k. policijski direkciji, da se bo truplo ranjega preneslo v drug grob poleg spominka, prekop zabranila, ker ni nikdo dovoljenja prosil in se dovoljenje tedaj tudi nikomur ni dalo za prekop; mrličí pa se iz ozirova javno zdravje kakorkoli prekopavati ne smejo. Tedaj le prekop je bil prepovedan (ki bi se bil že pred slovesnostjo doveršil) ne pa slovesnost sama, ktera je ob 10. uri od konca do kraja bila, kakor popis kaže.